

kijken
naar kinderen

in de rekenles

Professionalisering

nummer 5

DECEMBER 2011

Toetsen ≠ kwaliteit

Er is de afgelopen jaren veel geïnvesteerd in onderzoeken naar de vraag hoe het kwaliteitsniveau van het primair onderwijs kan verbeteren. De conclusie van de onderzoeken is eenduidig: de kwaliteit van het onderwijs staat of valt met de kwaliteit van de leerkracht. Om het niveau van het onderwijs te kunnen verhogen, moet er dus worden geïnvesteerd in de leerkrachten. Zij worden geconfronteerd met een toenemende complexiteit binnen het onderwijs en willen hun vakinhoudelijke kennis en didactische vaardigheden verbeteren.

Ondanks deze eenduidige conclusies, ligt de nadruk in het beleid niet zozeer op professionalisering, maar meer op toetsing om vast te kunnen stellen of de opbrengsten van voldoende niveau zijn. In het basisonderwijs moeten kinderen op het moment dat zij de basisschool verlaten voldoen aan referentieniveaus. Ook de pabo's hebben te maken met eindtermen die in kennisbases beschreven staan en landelijk getoetst gaan worden.

Op zich is er niets mis met de toetsing van het niveau waarop leerlingen en studenten zich moeten bevinden en het stellen van eisen aan de opbrengst van het onderwijs. Eisen houden je immers scherp en om te weten of er aan wordt voldaan, kun je niet zonder toetsing. Mijn zorg is dat de nadruk teveel ligt op de toetsing. De weg er naar toe – hoe krijg je kinderen en studenten op het gewenste niveau? – krijgt helaas minder aandacht.

Leerkrachten moeten opbrengstgericht werken en groepsplannen schrijven op basis van de onderwijsbehoeften van de kinderen. Daar is professionalisering voor nodig. Professionaliseren wil niet alleen zeggen dat leerkrachten hun kennis moeten

Inhoud

Actueel 'Kijken naar Kinderen helpt bij ontwikkeling rekenonderwijs'	4
Interview Jan Heijmans (voorzitter College van Bestuur KPZ)	6
Kind in beeld	8
Nieuws De leerkracht is de sleutel tot succes	10

Colofon

Kijken naar Kinderen in de rekenles is een uitgave van *Kijken naar Kinderen*, een project van de Katholieke Pabo Zwolle.

Uitgave 5, december 2011.

Projectleiding: Belinda Terlouw (KPZ)

Redactie en productie: Geert Dekker

(Journalistiek in Communicatie, Hillegom)

Fotografie: Gert Schoeman (GS-Producties, Almelo),

Martin Savelkoel en Cristel van Doorn

Ontwerp: Martha Lauría (Lauría Communication+Design, Utrecht)

Contactadres:

Katholieke Pabo Zwolle,

Tav mw. B. Terlouw,

Ten Oeverstraat 68,

8012 EW Zwolle.

T 038 4217425

E b.terlouw@kpz.nl

I www.kijkennaarkinderen.nl

Belinda Terlouw: 'Een toets verhoogt de kwaliteit van het onderwijs niet'

vergroten. Zij moeten de theoretische kennis kunnen koppelen aan wat het kind doet en hoe de leerkracht daar invloed op kan uitoefenen. Hij moet de theorie dus kunnen koppelen aan wat hij in de praktijk ziet. Om dat te kunnen, moet hij (beter) leren kijken naar kinderen en zich bewust zijn van het effect van zijn eigen leerkrachtgedrag. In het project Kijken naar Kinderen is dit een van de belangrijkste uitgangspunten. Mijn wens voor het komende jaar is dat we niet alleen verder kunnen gaan met deze methodiek, maar dat er vanuit de overheid meer tijd en geld komt voor de professionalisering van de leerkracht, zodat we het kind centraal kunnen blijven stellen.

In dit digizine schetst Jan Heijmans (voorzitter College van Bestuur KPZ) welke rol Kijken naar Kinderen kan gaan spelen in het curriculum van de pabo. Ook geeft hij aan waarom de KPZ dit project als een van de speerpunten ziet op het gebied van onderwijsinnovatie van de KPZ. Het moet in zijn ogen bijdragen aan de ontwikkeling van het onderwijs van morgen. Cristel van Doorn, reken-docent en begeleider op de Rechterenschool voor Praktijkonderwijs in Meppel en deelnemster aan het scholingstraject van Kijken naar Kinderen, maakt duidelijk hoe zij de methode wil gaan gebruiken

bij de begeleiding van docenten in het praktijkonderwijs, om daarmee het rekenonderwijs op deze opleiding meer vorm te geven. In de beschrijving van haar fotooverslag is te lezen hoe zij met de inzet van materialen een kind succesvol tot leren wist te brengen. Tenslotte staat op de laatste pagina meer informatie over de scholingstrajecten.

Ik wens u een goed 2012 en veel leesplezier bij het lezen van dit digizine!

Belinda Terlouw,

Projectleider Kijken naar Kinderen en hogeschooldocent en nascholingsdocent Rekenen- Wiskunde aan de Katholieke Pabo Zwolle.

‘Kijken naar Kinderen helpt bij ontwikkeling rekenonderwijs’

Kijken naar Kinderen kan op verschillende manieren bijdragen aan het verbeteren van de kwaliteit van het reken-wiskundeonderwijs. In een scholingstraject leren IB-ers en rekencoördinatoren hoe zij de methodiek in hun eigen school kunnen inzetten. Cristel van Doorn is een van de deelnemers aan de eerste cursus. Zij wil de methodiek vooral gebruiken om het rekenonderwijs op haar school van de grond te tillen.

Kijken naar Kinderen kan op verschillende manieren bijdragen aan het verbeteren van de kwaliteit van het reken-wiskundeonderwijs. In een scholingstraject leren IB-ers en rekencoördinatoren hoe zij de methodiek in hun eigen school kunnen inzetten. Cristel van Doorn is een van de deelnemers aan de eerste cursus. Zij wil de methodiek vooral gebruiken om het rekenonderwijs op haar school van de grond te tillen.

Cristel van Doorn geeft rekenles en is stagebegeleider op de Rechterenschool in Meppel. De school biedt praktijkonderwijs voor moeilijk lerende kinderen van 12 tot 18 jaar. De voornaamste opdracht van de school was en is de jongeren voor te bereiden op werken, wonen en vrije tijd. Het rekenonderwijs was tot nu toe daarom vooral gericht op zelfredzaamheid en in mindere mate op het aanleren van rekenvaardigheden.

Lat te laag

De afgelopen jaren werd duidelijk dat de lat in ieder geval voor een deel van de scholieren te laag werd gelegd. De school besloot daarom een stap verder

Cristel van Doorn: ‘Het maken van foto’s dwingt je om goed te kijken naar de leerling en jezelf.’

te gaan en ook een opleiding op MBO-1-niveau aan te gaan bieden. Cristel van Doorn: ‘Het bleek dat veel kinderen meer in hun mars hadden dan altijd was gedacht. Doordat ze het MBO-1 gingen doen, kwam ook het reguliere MBO steeds meer in zicht. Verschillende van onze leerlingen stromen daarom nu door naar een vakopleiding als schilder, horecamedewerker, zorg en welzijn of medewerker detailhandel op niveau 1, 2 en soms zelfs 3.’ Gevolg daarvan is dat er ook meer eisen worden gesteld aan de rekenvaardigheden van de leerlingen. Daar komt bij dat de leerlingen in opdracht van het ministerie straks minimaal op niveau 1F en voor het MBO zelfs op 2F moeten uitkomen als zij de school verlaten. Op dat niveau zitten ze nu nog lang niet, maakt Cristel duidelijk.

‘Dat is een grote stap voor onze leerlingen en het onderwijs’, zegt zij. ‘Misschien zelfs een te grote. Of het inderdaad gaat lukken om dat niveau te bereiken moet nog blijken, maar we denken wel dat er veel meer mogelijk is dan we nu halen. We zijn daarom op zoek gegaan naar methodes om meer inhoud te geven aan het rekenen. Dat is lastig, want voor deze groep zijn die er eigenlijk niet. Wat er is, is vooral geschreven voor het basisonderwijs en niet geschikt voor onze doelgroep.’

Basis ontbreekt

Cristel van Doorn constateerde dat bij veel kinderen de basis ontbreekt. Zo hebben ze nauwelijks getalinzicht. Zij veronderstelt dat het vaak al in de vroege jeugd is misgegaan. Waar andere kinderen met blokken en andere materialen getallen leren herkennen, zijn deze kinderen waarschijnlijk te snel formeel gaan rekenen, terwijl het onderste deel van de ijsberg ontbrak.

‘Je kunt met jongeren van 15 of 18 moeilijk weer met blokken gaan werken, dus het is lastig om weer met realistisch rekenen aan de slag te gaan om de basis alsnog aan te brengen’, stelt zij. ‘Toen realiseerde ik mij dat dat eigenlijk ook helemaal niet hoeft. We hebben hier op school een ideale omgeving om het rekenen in de praktijk toe te passen, zoals bij het koken, textiele werkvormen of het werken in de tuin.’

‘Die vakken bieden stuk voor stuk een schat aan mogelijkheden om te leren rekenen. Dat doen leerkrachten ook wel, maar niet structureel. Er ligt

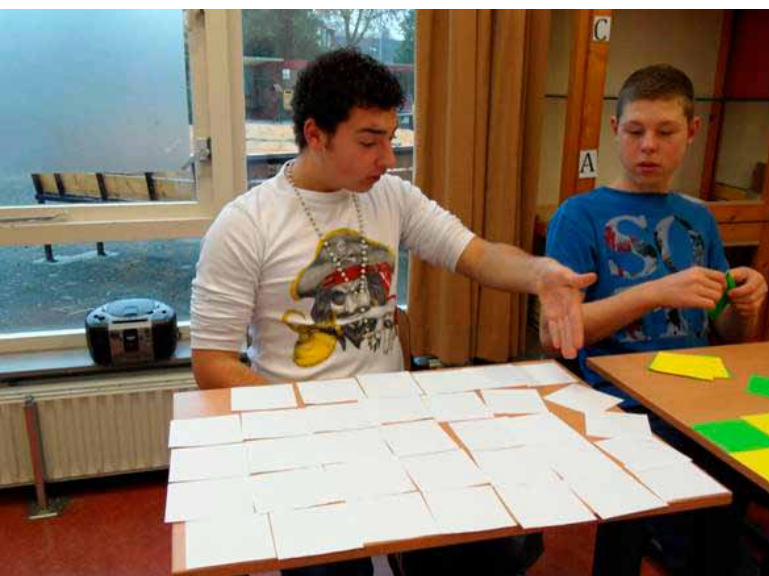
geen plan aan ten grondslag, er is geen registratie en er zijn geen doelen gesteld. We moeten er naar toe dat de praktijkdocenten de kansen zien en die uitbouwen. En we moeten professionaliseren. Onze leerkrachten weten prima hoe ze les moeten geven, maar hebben nooit geleerd een rekenles te geven.’

Alternatieve aanpak

Omdat het geen optie is alle praktijkdocenten een jaar op cursus te sturen, zocht Cristel naar een andere aanpak om ze op een toegankelijke en zinvolle manier te scholen. In het project Kijken naar Kinderen zag zij in potentie een geschikt middel om in te zetten.

‘Zowel onze leerlingen als docenten zijn meer praktisch en visueel ingesteld dan dat ze gericht zijn op praten en theorie. Mijn verwachting is dat het een heel productieve manier kan zijn om naar hun rekenonderwijs te kijken als ik ze foto’s laat maken van het rekenen in de les. Het maken van foto’s dwingt je om goed te kijken naar de leerling en jezelf. Dan zie je dat je iets niet goed hebt uitgelegd of hoe het beter kan. Als al onze mensen dat doen, kunnen we de foto’s naast elkaar leggen en leren van elkaar’, verwacht Cristel.

Zij had al eerder kennisgemaakt met de methode, maar was toch verrast over wat zij ervoer toen ze voor de eerste keer zelf ermee aan de slag ging (zie hiervoor ook de beschrijving van Kind in Beeld op pagina 8 van dit digazine). ‘Je leert door het maken van de fotoverslagen zelf beter te kijken, maar het biedt ook veel mogelijkheden voor een vervolg’, zegt Cristel. ‘Je kunt veel beter de verschillen tussen kinderen zien en het wordt direct zichtbaar waardoor het kind tot leren komt. Door te fotograferen blijf je ook meer op afstand. Dat geeft het kind meer mogelijkheden om zelf te ontdekken. Je stimuleert dus het probleemoplossend vermogen van kinderen. Er zijn dus veel meer lagen dan je in eerste instantie zou denken, dat is het mooie van de methodiek.’

Jan Heijmans (voorzitter College van Bestuur KPZ):

Jan Heijmans: 'Kijken naar Kinderen raakt het hart van waar de leerkracht mee bezig is'

'Kijken naar Kinderen is een van onze eerste innovatieprojecten nieuwe stijl. Wij zijn heel goed in het opleiden van leraren, hebben een begin gemaakt met het faciliteren van onderzoek en hebben een heel goede relatie met het werkveld. Dat zijn mooie verworvenheden, maar het is niet genoeg. We moeten beter worden in het bijdragen aan het onderwijs van de toekomst. Dit project past daar perfect in', zegt Jan Heijmans, voorzitter College van Bestuur van de Katholieke Pabo Zwolle (KPZ).

'Kijken naar Kinderen helpt het onderwijs een stap verder'

De KPZ nam begin 2011 het initiatief om de (door)ontwikkeling van Kijken naar Kinderen mogelijk te maken. De methode past in de ogen van Heijmans in het streven van de pabo om te werken aan 'het onderwijs van morgen'. In de wetenschap dat studenten die nu aan de pabo studeren het gezicht gaan bepalen van het onderwijs in de komende decennia, is het in zijn ogen zaak ze daar met vernieuwende kennis en methoden op voor te bereiden.

Leven lang leren

'Dit project raakt het hart van waar de leerkracht mee bezig is', zegt hij. 'De essentie is immers dat leerkrachten zich bewust worden van het feit dat ze niet een les uit een methode staan te geven, maar dat

ze met hun interventies invloed kunnen uitoefenen op het leren van kinderen. Door de leerkrachten te leren heel goed te kijken naar kinderen, kunnen ze beter reflecteren op hun eigen leerkrachtgedrag en daar bewuster op sturen.'

'Het gaat er in het onderwijs om kinderen iets te leren, maar ook kinderen die minder mogelijkheden hebben verder te helpen. Als je daar niet in gelooft, niet gelooft in ontwikkeling, dan hoor je niet thuis in het onderwijs. Door te kijken, reflecteren met collega's en op basis daarvan telkens het curriculum en je professioneel handelen te verbeteren krijg je een perpetuum mobile van voortdurende vernieuwing en ontwikkeling. Daarmee geef je dus een leven lang leren vorm.'

Kind als basis

Kijken naar Kinderen nodigt in de ogen van Heijmans de leerkrachten uit de wezenlijke vragen te stellen. Wordt bijvoorbeeld de goede didactische aanpak voor dit kind ingezet, is de goede theorie eraan gekoppeld, wordt de meest adequate manier van werken gehanteerd? Heijmans verwacht dat door beter te leren kijken naar kinderen, leerkrachten beter leren reflecteren en daarmee een volgende stap zetten in hun eigen ontwikkeling.

Heijmans: 'Voor mij is dat de essentie. De enige manier om kwaliteitsverbetering te bewerkstelligen is door telkens kritisch naar jezelf te kijken. En daar komt bij dat je door het kind centraal te stellen, ook de vruchteloze discussie of we nu opbrengst- of ontwikkelingsgericht moeten werken kunnen omzeilen. Zolang je dat als tegenstelling blijft zien, moet je kiezen en heb je dus ook iets te verliezen. De kunst is het als een paradox te zien, als iets dat zich lastig laat combineren, maar waar je wel aan moet werken om beide kanten tot hun recht te laten komen. Dat kan door het kind als basis te zien.'

'Met Kijken naar Kinderen hebben we een simpele, maar ook krachtige methode te pakken om daarvoor te zorgen', meent Heijmans. 'Dat wil overigens niet zeggen dat het eenvoudig overdraagbaar is. Om de methode te kunnen hanteren, moet je veel know how hebben op het gebied van de methodische lijnen en de ontwikkeling van kinderen, je moet weten wat passende interventies zijn en je moet heel kritisch naar jezelf durven kijken. Dat kun je niet zomaar.'

Blijven investeren

Bij de start van het project was de intentie ideeën, materialen en trainingen te ontwikkelen die de praktijk verder kunnen brengen. In de ogen van Heijmans is dat tot nu toe geslaagd. De methode is verdiept en uitgetoet, er is materiaal verzameld ter ondersteuning van de methodiek, vakgenoten zijn geïnteresseerd in de methode en er is een toenemende aandacht voor het project bij het werkveld. De volgende slag die volgens de voorzitter van het CvB gemaakt kan worden is dat de aanpak breder in de opleiding verankerd wordt. Dat geldt voor de reken-wiskundelessen op de pabo, maar ook voor de andere vakken.

Heijmans: 'Dat betekent ook dat het nu niet 'klaar' is. Tot nu toe zijn we bezig geweest met aanjagen. Het moet nu worden verspreid. Naar andere secties, maar ook buiten de KPZ. Als het de potentie heeft groter te groeien, moet je het idee niet laten stollen door het vast te leggen. Op het moment dat je er een methode van maakt, dan wordt het een boekje dat een paar jaar meegaat en daarna in de kast verdwijnt. Daarmee krijg je geen beweging.'

'Door het gedachtegoed te verspreiden via de nieuwsbrieven, via social media, op conferenties is er volop gezaaid. Als je het vervolgens voedt met goede initiatieven, en verbindt met de juiste mensen, dan blijft het groeien. Daarom moeten we nu verder gaan met water geven en bemesten door te blijven investeren in de ontwikkeling van Kijken naar Kinderen en het verder verspreiden van het gedachtegoed.'

Fotoverslag zorgt voor bewustwording van de maker

Goed onderwijs vraagt om kennis van zaken, vertaling van die kennis naar onderwijs en reflectie op de effecten van dat onderwijs. Dit is dermate complex, dat het bijna een wonder is dat er nog leerkrachten afstuderen. Toch doen leerkrachten en studenten het niet slecht in de praktijk. Wel is er vaak sprake van onbewuste bekwaamheid. Intuïtief gaat er van alles goed, maar waarom het goed gaat en wat de rol van de leerkracht hierbij is, wordt niet altijd gezien. Hier is winst te behalen. Een bewuste leerkracht kan met minder inspanning meer bewerkstelligen. Het maken van een fotoverslag kan hier een bijdrage aan leveren.

In september startte op de KPZ een scholingstraject voor IB-ers en rekencoördinatoren, waarbij de deelnemers leren hoe zij de methodiek van Kijken naar Kinderen in kunnen zetten binnen hun eigen school. Door op leerkracht- en schoolniveau te kijken naar het reken-wiskunde-onderwijs, leren zij doelen te stellen en te realiseren. De deelnemers gaven aan eerst zelf een fotoverslag te willen maken. Zo konden zij zich beter verplaatsen in hoe het is om een fotoverslag te maken. Cristel van Doorn (zie ook pagina 4 voor een interview met haar) werkt in het praktijkonderwijs en haar ambitie is kinderen veel meer handelend tot leren te brengen. Zij wil de kansen die de toekomstige beroepspraktijk van haar leerlingen biedt, benutten om betekenisvol reken-wiskunde-onderwijs te geven.

Drie fasen

Bij het maken van het fotoverslag, merkte Cristel dat zij op drie fasen tijdens het proces inzichten opdeed. In de **voorbereiding** op de activiteit die Cristel in beeld wilde brengen, zegt ze bewuster na te hebben gedacht over wat ze nu eigenlijk wil

bewerkstelligen en hoe ze de kansen op succes kan vergroten. Een van haar leerlingen heeft problemen met rekenen. Cristel vermoedt dat dat komt, omdat zij zich maar moeilijk voor kan stellen wat de formele sommen betekenen. Ze wil onderzoeken of er concreet handelend misschien inzichten kunnen worden opgedaan. Het doel dat Cristel wilde bereiken is verkenning van het begrip oppervlakte en ontdekken dat daar een vermenigvuldiging in zit. Zij stelde aan haar leerling de vraag hoeveel blaadjes nodig zijn om de hele tafel te bedekken. Al bedekkend ervaart ze dat je een oppervlakte kunt uitdrukken in een eenheid (foto **1**) en om te bepalen hoeveel eenheden je hebt, kun je strategieën inzetten om dit snel te kunnen bepalen. Op deze wijze wordt uitgelokt dat een vermenigvuldiging een vorm van herhaald optellen is (foto **2**, **3**, **4** en **5**). De vierkantjes zijn door Cristel bewust op dit formaat geknipt. Dit blijkt als er precies 100 eenheden van het MAB-materiaal op gelegd kunnen worden. Het gele vierkant is even groot als een honderdplankje van het MAB-materiaal (foto **6**).

Uitvoering

Cristel gaf aan dat de opdracht om een fotoverslag te maken, ook van invloed is op de **uitvoering** van de rekenactiviteit. Met de camera in de hand werd zij meer waarnemer en was zij zich bewuster van de vragen die zij stelde en de impulsen die zij gaf. Ze zag ter plekke wat de effecten ervan waren.

Aanvankelijk telt de leerling wel herhaald op, maar niet met gelijke sprongen. Als ze wordt uitgenodigd door Cristel een blikwisseling toe te passen, zien we hoe ze 5 groepjes van 7 ziet. De vermenigvuldigstructuur van het oppervlak komt zo beter tot zijn recht (foto **5**) en wordt meteen ingezet bij het bepalen van de oppervlakte van één vierkant (foto **7**).

Selectie

Het **selecteren** van de benodigde foto's en het **voorzien van een onderschrift** was volgens Cristel eveneens een leerzaam proces. Wat neem ik waar? Hoe duid ik dat? Wat wilde ik bereiken? Welke foto's tonen de opbrengst? Waren

opdracht en materialen doeltreffend genoeg? Welke foto's tonen het effect van mijn leerkrachtgedrag? Omdat er maar een gering aantal foto's mag worden gebruikt, moet je zorgvuldig kijken. De laatste foto

spreekt boekdelen (foto 8). Het feit dat deze foto in het verslag is gekomen, toont ons drie dingen: de leerling doet een inzicht op, het is op foto vastgelegd, Cristel weet dit op waarde te schatten.

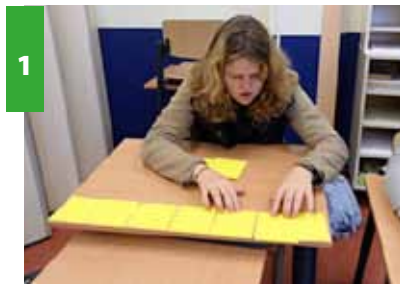
Na de selectie van de foto's, moeten de foto's voorzien worden van een ondertekening. Dit helpt de leerkracht bij het duiden van wat hij waarneemt en wordt de vakinhoudelijke en vakdidactische kennis van de leerkracht zichtbaar. Cristel koos ervoor de duiding van haar waarnemingen in het ondertekening op te nemen, naast de vragen die ze stelt en de reactie van de leerling. Dit is een mooie vorm, die met name het kind en de invloed van de leerkracht in beeld brengt.

Het vakinhoudelijke aspect is minder goed zichtbaar. De vraag of het gestelde doel eigenlijk is behaald, blijft openstaan. De leerling ontdekt dat een vermenigvuldiging een herhaalde optelling is, maar koppelt zij dit ook aan de grootte oppervlakte? Moet daarvoor niet expliciet de vraag gesteld worden wat de oppervlakte is van de tafel en moeten de vierkantjes niet expliciet als eenheid benoemd worden? Vragen die uitgelokt worden door een fotoverslag kunnen een mooie basis vormen voor een vakinhoudelijk gesprek waardoor kennis gedeeld kan worden.

Inzicht

Het blijkt dat het maken van een fotoverslag de moeite loont. Een leerkracht hoeft het niet dagelijks te doen, maar op cruciale momenten kan het veel inzicht verschaffen. Na het maken van een fotoverslag gaat de leerkracht gericht waarnemen in zijn rekenlessen. Als dat weer verwatert, is het goed om weer eens een fotoverslag te maken.

De digitale camera moet in ieder geval altijd in de klas klaarliggen. Zo is het ook mogelijk fotoverslagen te maken van de ontwikkeling van een kind gedurende een langere periode die zijn neerslag kan vinden in het kindportfolio. Het leerproces van een groep binnen een domein kan zo ook in het fotoverslag worden weergegeven. Als je dit als leerkracht zichtbaar maakt in je groep, betrek je kinderen ook meer bij hun ontwikkeling.

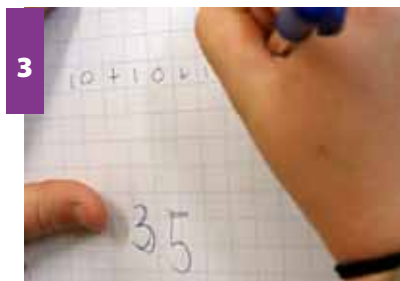
1

– Ik leg eerst de blaadjes op de tafel

2

– Nu ga ik ze tellen... het zijn er 35. Dit zijn er 5 en weer 5 dat is dat is 10, dat is ook 10 en dan nog een keer 10 en dan nog 5, is 10... 20... 30... 35!

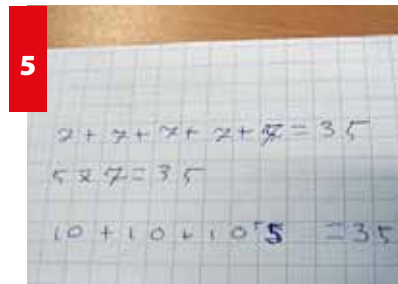
3

– Kun je er ook een som bij schrijven?
– Hoe dan?
– Dan schrijf je op hoe je ze telt.
– Oh.. hoe moet de... hoe heet dat ... (plus) ook al weer?

4

– Weet je nog een andere som?
– Wat dan?
– Een keer som.
– Daar ben ik niet zo goed in.
– Probeer het eens.
Uiteindelijk telt ze 7×5

5

– Kun je er nog een som bij bedenken?
– Hoe dan?
– Dan tel je eerst de bovenste rij.
Na enige aansporing schrijft ze 5×7 en zonder aarzelen het goede antwoord.

6

– Hoeveel kleine blokjes passen op 1 geel papiertje?
Begint eerst te tellen, maar ziet dan iemand met een honderdveld.
– Oh ik zie het al... 100!

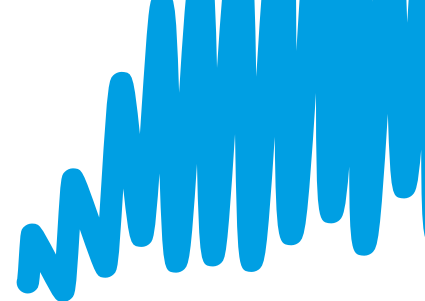
7

– Hoe weet je dat het er 100 zijn?
– Makkelijk 10×10 ...

8

– Verrukt... Dit is de eerste keer dat ik het snap!

De leerkracht is de sleutel tot succes

Onderzoek toont aan dat de leerkracht de belangrijkste factor is voor kwaliteitsverbetering van het primair onderwijs. Zonder uitzondering bevelen de onderzoekers daarom aan de leerkracht te professionaliseren. Er wordt veel gevraagd van de leerkracht in een veranderend onderwijsklimaat waarin opbrengstgericht werken de boventoon voert. De leerstof staat meer en meer centraal en tegelijkertijd moeten leerkrachten op basis van uitstroomprofielen groepsplannen opstellen waarbij de onderwijsbehoeften van de kinderen het uitgangspunt zijn. Om dat te kunnen, moet de leerkracht goed leren kijken naar kinderen. Hij moet op vakinhoudelijke wijze kunnen interpreteren wat hij ziet en invloed kunnen uitoefenen op het leren van de kinderen om ervoor te zorgen dat zij het niveau behalen dat van hen verwacht mag worden. Dat is een complexe opgave!

Om leerkrachten hierin te begeleiden, heeft de KPZ een nascholingsaanbod ontwikkeld waarbij foto en film als middel worden ingezet om de leerkracht vanuit reflectie op zijn eigen leerkrachtgedrag tot ontwikkeling te brengen.

Er zijn vier mogelijkheden:

- Traject A is bedoeld voor IB-ers en rekencoördinatoren die Kijken naar Kinderen binnen het reken-wiskundeonderwijs van hun eigen school leren inzetten.
- Traject B is bedoeld voor schoolbegeleiders. Zij leren Kijken naar Kinderen in te zetten bij de rekenbegeleidingstrajecten die zij in hun beroepspraktijk uitvoeren. De deelnemers van traject B verkrijgen onder gestelde voorwaarden een licentie waarmee zij ook zelf de training Kijken naar Kinderen kunnen gaan geven.
- Traject C is bedoeld voor opleiders. Zij leren Kijken naar Kinderen in te zetten binnen de rekenmodules van hun pabo. Hierbij zal ook de kennisbasis worden betrokken.
- Scholingstrajecten op locatie. Scholen(S(B)O en regulier) kunnen begeleiding inhuren voor verbetering van het reken-wiskundeonderwijs waarbij Kijken naar Kinderen als middel wordt ingezet. Pabo's en schoolbegeleidingsdiensten kunnen Traject B ook binnen hun eigen instelling inhuren.

Voor meer informatie kunt u een mail sturen naar kijkennaarkinderen@kpz.nl.

